

BOGOLJUB

TUJINI

Stev. 5., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 1. februarja 1948.

SVETČNICA PRAZNIK LUČI

Po katoliških de-
želah je starodajna navada,
da ljudje na svečnico prina-
šajo v cerkev sveče, ki jih
župnik pred mašo, po posebnem
prav za ta dan določenem, ob-
redu, blagoslovi. Tudi pri
nas smo delali tako. Na sveč-
nico smo nosili v cerkev bla-
goslavljat sveče.

Zakaj smo delali
tako? Ali samo zato, da je
bila ena lepa verska navada
več?

Svečnica - štiri-
deseti dan po božiču - je
spomin Marijinega obrednega
očiščevanja in obenem Jezuso-
vega darovanja v templju. Ko
je mati Marija prinesla
štirideset dni starega Jezusa
v tempelj, se je približal
pobožni starček Simeon, vzal
Dete Jezusa v naročje in pove-

dal za vse čase Jezusovo vlogo na svetu z besedami: ... "videle" so
moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh nar-
odov, luč v razsvetljenje poganov in slavo
Izraela, tvojega ljudstva." In nato je še dodal: "Glej, ta je postavl-
jen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu
se bo nasprotovalo."

Kristus je prišel na svet, da bi bil luč narodov. O Bogu
pravi sv. pismo, da biva v nedostopni luči. Bog je luč. Kristus je
Bog, ki se je učlovečil, zato je on tudi luč. Lumen de lumine - luč
od luči ga imenuje veroizpoved, ki se moji pri sv. maši. Tudi sam se
je izrecno imenoval luč: "Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne
bo hodil v temi." "Luč v razsvetljenje poganov", pripravljeno pred
obličjem vseh narodov, ga je imenoval že 40 dni starega pobožni Simeon
v templju.

Kristus je luč. "Pripravljena pred obličjem vseh narodov."
Visoko nad svet je postavljena, da bi jo mogli v vseh časih ljudje
vseh krajev zemlje videti. Za vse je. Vsem naj bi v življenju sveti-
la. Nihče se ne bo mogel izgovarjati. Nihče ne bo mogel tako potovati
skoz življenje, da bi je ne opazil.

Kristus je postavljen kot luč nad svet. Za vse je postav-
ljena ta luč, da bi vsem svetila. Ali bo? Mnogi bo. Mnogi je bodo
veseli. Popolnoma se ji bodo predali. Po njej bodo vse svoje življe-
nje usmerjali. V njeni svetlobi bodo hodili. Vse življenje jim bo
razsvetljevala. Ob njej se bodo počutili vse srečne. Kaj pa drugi?

teu.

ljudi v
noči

Drugim bo v napotje. Motila jih bo. Dražila jih bo. Oči ši bodo pred njo zastirali. Preveč sveti. Preveč se bo ob njej videlo njihovo življenje in njihova dela. Boljše bi bilo, če bi je ne bilo. Zato jo bodo sovražili. Borili se bodo zoper njo. Vse bodo poskusili, samo da bi jo odstranili, da bi jo uričili.

Kristus je luč. Ali je res? Ni to samo lepa, pa prazna beseda?

Kristus je luč. Kaj se to pravi? Luč sveti, kaže stvari take, kakršne v resnici so. Če je ni, če je tema, se vse vidi samo približno, samo napol, večkrat tudi čisto drugače, kakor v resnici je. Brez luči je samo tipanje, gibanje, vse je negotovo. Nič ni trdno, nič popolnoma zanesljivo.

Kristus je luč. On vse življenje, vsa dejanja in vse stvari razsvetljuje. Po njem se vse na svetu vidi tako, kakršno v resnici je. Samo kdor ob njem gleda na življenje, na dejanja in stvari na svetu, samo ta dobro vidi, prav vidi in prav vse presoja.

Kaj pa potem razum, šola, izobrazba, opazovanje, izkušnja, doživetje! Kaj to ne daje jasnosti? Tudi. Vendar pa samo po Kristusu. Samo zase ne zadostuje. Če Kristus, če sv. vera človeku ne sveti, sam razum in sama izobrazba nič ne pomaga. - Kristus je luč. Današnjemu človeku ne manjka razuma, ne izobrazbe, ne doživetja. To vse ima. Pa vendar se zdi, kot bi nič ne videl, kot bi hodil z zavezanimi očmi. Zdi se, kakor bi zgubil pamet. Ne loči več, kaj je res, kaj ni res. Kaj je dobro, kaj hudo. Ne vidi več, kaj je človeštvu v srečo in kaj v nesrečo, vse je postavil na glavo. Zmota in laž je postavil za resnico in resnico zavrgel kot zmoto. Greh in hudo odobrava kot dobro in krepost zaničuje in smeši kot slabost. V zatiranju, nasilju, uničevanju in rušenju gleda temelj človeškega napredka in sreče. Pravi narobe svet. Nerazumljiva zmešnjava vseh pojmov, zmešnjava sodb, zato pa tudi zmešnjava dejanj.

Človek se čudi. Kako je kaj takega vendar na svetu mogoče! V času tolike izobrazbe, tolikih strokovnjakov na vseh mogočih področjih, pa taka slepota in taka tema, v najbolj osnovnih življenjskih vprašanjih. Ko bi sami vsega ne doživljali in sami zaradi tega ne trpeli, bi sploh ne mogli verjeti. V teh časih lažje razumemo Jezusove besede, da je modrim in razumnim marsikaj prikrito, kar mali vidijo. Mali vidijo in razumejo. Preprosti ljudje, brez posebne izobrazbe prav vidijo in prav presojujejo. Ti imajo o vsem jasne pojme. Ti dobro ločijo dobro in hudo, resnico in laž. Ti prav gledajo na zakon, družino in vzgojo. Ti prav presojujejo delo in razvedrilo. Imajo pravilno sodbo o oblasti in podložništvu. Dobro ločijo pravo svobodo od nasilja in razuzdanosti. Ti priznavajo in spoštujejo vse, do česar ima človek po naravni postavi pravico. Ti vedo, kaj je v srečo družini, državi in vsej človeški družbi. Tem je vse to jasno. Pa zakaj? Marsičesa nimajo, morda niti potrebne hrane, obleke in doma. Eno pa imajo. Verni so. Kristusa imajo, zato imajo luč, ki jim vse tako kaže, kakršno v resnici je, da lahko vse jasno in pravilno gledajo in presojujejo.

Ti vidijo. Drugi, visoki, imenitni in izobraženi pa ne vidijo. Kakor bi v temi nočili. Luči ni, vere ni, Kristusa nimajo, zato jim vsa izobrazba, vsa imenitnost in vse bogastvo nič ne pomaga. Brez luči so, zato ne morejo pravilno gledati vprašanj in bogajanj življenja.

Kristus je luč sveta. Samo on. Samo njega so napovedovali preroki kot lux magna - kot veliko luč, ki bo prišla na svet. Samo on je mogel sebe imenovati: "Jaz sem luč sveta." Zakaj samo on edini vsemu, kar jih je kdaj hodilo po zemlji, je bil lumen de lumine, luč iz luči, Deus de Deo, - Bog iz Boga. Samo on je luč, ki nam vse na svetu kaže takšno, kakor je v resnici.

zato pred
ojo opo
1948

Ni to samo lepa primera, Resnica je. Dva tisoč let je potru-
 juje, današnji časi pa naravnost otipljivo. "Kdor gre za menoj, ne
 hodi v temi". Samo kdor za njim hodi, ne hodi v temi. Drugi vsi. Svet
 tega ni hotel verjeti. Zavrgel je to luč. Postavil si je mesto nje
 nove, svoje luči: znanost, tehnika, napredek. Pod vidikom teh naj bi
 se vse presojalo. Te naj bi bile za vse merodajne. Te naj bi vse živ-
 ljenje vodile in uravnavale. Te naj bi svetile svetu. Pa kam je za-
 šel? V temo, v negotovost in zmešnjavo, iz katere ne more najti pra-
 vega izhoda. Spremenil se je v pekel na zemlji, kjer ni miru, kjer
 ni sreče, ne veselja. Povsod sama nezadovoljnost, sami upori, sama
 nasilja in krivice, uničevanje, zatiranje in razdejanje. Povsod sama
 maščevalnost in sovraštvo. In nad vso to nesrečo in vsem dušnim,
 telesnim in kvarnim razdejanjem stojijo kot obitek in svarilo so-
 čobnemu človeštvu zapisane večnoveljavne Jezusove besede: "Jaz sem
 luč sveta; kdor gre za menoj, ne hodi v temi."

Kristus je luč. Samo v njegovi luči more človek vse pra-
 vilno gledati. V zadoščenje si lahko povemo, da smo mi skušali v tej
 luči vse gledati zato, da bi pravilno gledali in pravilno ravnali.
 Čudili smo se ravnanju in presojanju drugih. Toda presojali in rav-
 nali so tako, ker niso imeli vere in Kristusa, zato o njegovi luči
 presojati niso mogli. Bili smo preganjani, postali smo revni in za-
 ničevani begunci. doživljali smo nerazumevanje razen pri tistih, ki
 v isti luči gledajo vse, kakor mi. In ker imamo luč, ki nam vse prav
 kaže, zato tudi svoje begunstvo in z njim združeno pomanjkanje in
 trpljenje pravilno gledamo in presojamo.

Kristus nam je bil luč. On nam mora luč tudi ostati. Potem
 se nam ne bo treba ničesar skanovati ne pred Bogom, ne pred ljudmi,
 ne sedaj, ne v bodoče. To je edina luč, ki kaže vse pravilno. In samo
 v tej luči, v veri in Kristusu bo treba zopet začeti gledati in preso-
 jati vse, če hoče iztirjeni svet priti zopet nazaj - do miru, reda
 in sreče.

LUČ LJUBIMO!

Svečnica, skrivnostni praznik
 luči, sreče, hrepenenja,
 upanje si podarila
 dušam večnega življenja.

Sina svojega Marija
 za človeški rod daruje,
 starček Simeon ga v templju
 z Ano, z ljudstvom pričakuje.

Srečen svojega Gospoda
 sveti starček v roke vzame,
 z živo vero Luč življenja,
 Sina božjega objame.

Našel je naklad neskončni,
 našel Sime, Luč življenja,
 ne boji se nič več smrti,
 zarja si je odrešenja.

Svečnica, ti praznik luči,
 razsvetluj nam pot trpljenja,
 da po smrti vse objame
 slava večnega življenja.

Ko potujemo po zemlji
Luč resnice vsi ljubimo,
z upanjem na večno srečo
se v begunstvu tolažimo.

SV. JANEZ ZLATOUŠT, CERKVENI UČENIK 27. JANUARJA

Sv. Janez, iz Antijohije doma, si je s svojim izrednim darom zgovornosti pridobil častni naslov Zlatoušt. V začetku se je posvetil svetnim znanostim potem pa se je z vsem ognjem obrnil k proučevanju božje modrosti. Postal je duhovnik antijohijske cerkve. Po smrti škofa Nektarija pa je bil na prizadevanje cesarja Arkadija proti svoji volji postavljen na čelo carigradske cerkve. Ko je sprejel to pastirsko mesto, je začel odločno preganjati npravno pokvarjenost in razna stranpota, ki so si jih dovoljevali tedanji mogočnjaki. Zaradi te neustrašene gorečnosti si je pri mnogih nakopal hudo sovraštvost. Hudo je tudi razžalil cesarico Evdoksijo, ker jo je prijel zaradi denarja vdove Kalitrope in radi njive še neke druge vdove.

Nekaj nevrednih škofov ga je zato na zboru v Kalcedonu, kamor sv. Janez, čeprav so ga poklicali, ni hotel priti, ker je trdil, da zbor ne javen, ne pravomočan, obsodilo v pregnanstvo. Proti Janezu je hujskala posebno sama cesarica Evdoksija. Toda, ker je kmalu nato nastal upor ljudstva, ki je zahtevalo Janeza nazaj, so ga poklicali iz pregnanstva nazaj v Carigrad. Ljudstvo ga je sprejelo z nadvse glasnim odobravanjem.

Ker pa Janez ni prenehal bičati pregreh in je obsodil igre ob zlatem kipu cesarice Evdoksije na trgu svete Modrosti v Carigradu, je bil na pritisk sovražnih škofov zopet pregnan. Vdove in vsi ubožci pa so za njim silno žalovali. Neverjetno je, kaj vse in koliko je Zlatousti v pregnanstvu pretrpel in kako mnoge je spreobrnil h Kristusovi veri.

Na cerkvenem zboru v Rimu je sicer bil po dekretu papeža Inocenca I. postavljen nazaj na čelo carigradske cerkve, toda vojaki, ki so ga stražili, so mu prizadejali na poti nezaslišano veliko hudega in bridkega. Ko so gnali skozi Armenijo, ga je ponoči mučenec sv. Bazilisk, v čigar svetišču je poprej molil, takole nagovoril: "Janez, brat, jutrajšnji dan naju bo združil." Zato je Zlatousti prejel drugi dan zakrament sv. Evharistije in se oborožil z znamenjem svetega Križa. Potem pa je vrnil svojo dušo Bogu. Bil je v jeseni.

Ob njegovi smrti je padala v Carigradu strašna toča in čez štiri dni je umrla cesarica. Njegovo truplo so počastili z bleščečim sijajem ob udeležbi velikanskih množic ljudstva. Cesar Teodozij pa, sin Arkadija in Evdoksije ga je dal prenesti v Carigrad in je poskrbel zanj v februarju velikasten pokop. Počastil je njegove svete ostanke in ga prosil odpustčanja za grehe svojih staršev.

Pozneje je bilo Janezovo truplo prepeljano v Rim in pokopano v vatikanski baziliki. Vsi občudujejo množino, pobožnost in sijaj njegovih cerkvenih govorov in ostalih njegovih spisov, kakor tudi njegov način razlaganja svetih knjig. Mnogim se prav zdi celo, ko trdijo, da je Janezu mnogo njegovih pridig in spisov narekoval sam apostol sv. Pavel, katerega je tako iskreno častil. Tega slavnega cerkvenega učenika je papež Pij X. postavil za patrona vseh cerkvenih govornikov.

Prosimo s sv. cerkvijo: Slavni učenik, dika sv. Cerkve, sveti Janez Zlatoušt, gorečnik za božjo postavo, prosí za nas Sina

božjega, da bomo tudi mi božjo besedo prav razumevali in jo izvrševali.

LUČ ŽIVLJENJA

Marija darovala
je v templju Jezusa,
človeštvu luč prižgala
na poti do neba.

Marijo zahvalimo,
ki ga rodila je,
da v večno domovino
nas kliče grešnike.

Gospod je luč življenja,
vanj v stiski upamo,
njegovega trpljenja
cvetove trgamo.

Ne v padec, le v vstajenje
nam bodi vsem, Gospod,
in v večno nam življenje
z Marijo kaži pot.

SVEČNICA, PRAZNIK STARIH

Štirideset dni je preteklo, odkar so angeli zapeli nad betlehenskimi poljanami: "Slava Bogu." Marija in Jožef prineseta De- te v tempelj, da bi ga po postavi darovala Bogu. S kakšnim veseljem stopa v tempelj Marija. Tu je preživela kot tempeljska devica naj- lepša otroška leta v molitvi in sveti predanosti Bogu. Sedaj se vrača - tudi sedaj še devica, pa hkrati tudi kot mati z otrokom. Kakšen čudež božje milosti.

Človek bi mislil, da se bo gnetel ves Jeruzalem pred tem- peljskimi vrati. Za svečan sprejem Devici in božjemu Sinu - Odrešeni- ku sveta. Pa Marija gre neopazeno, brez sprejema in spremstva. Bog sam je poskrbel za dostojen sprejem svojemu Sinu in Njegovi Materi. Pa božje misli niso človeške misli. Ni pripeljal k sprejemu oblastni- kov in odličnikov, ampak starčka Simeona in preko 100 let staro vdovo Ano. Ta dva sta bila v božjih očeh najbolj odlična, najbolj vredna, da ga sprejmeta.

O Simonu pravi sv. Pismo, da je bil pravičen in pobožen mož, ki je čakal in upal kljub svoji starosti, da bo videl Odrešenika. Samo za to je še živel in molil.

O Ani pravi sv. Pismo, da ni šla nikoli iz templja, noč in dan je molila. Zlobni, posvetni svet bi dejal: "No pobožnjakar in po- božnjakarica, tercijska". Da, dva pobožnjakarja je Bog poklical k sprejemu svojega Sina, pa ne taka, ki bi tekala vsak dan v cerkev, zunaj nje pa bi bila krivična in zlobna do drugih v besedi in delu. Taki ne delajo časti ne Bogu, ne krščanstvu. Ta dva sta bila prav pobožna; hodila v tempelj in tudi zunaj njega skrbno živela po vseh zapovedih božjih - zlasti pa po zapovedi ljubezni do bližnjega.

Kako različne so božje sodbe od človeških. Ljudje bi za Odrešenikov sprejem napravili ogromen zunanji sijaj, Bog pokliče dva pravična, zares Bogu vdana stara človeka. Ta dva sta Bogu bolj všeč kakor ves zunanji okras. Božja Previdnost ju je za ta praznik dolgo pripravljala in z milostmi krasila.

Ne zmenimo se za sodbe ljudi, ki tako radi zaničujejo in omalovažujejo tako življenje s pretiranim pobožnjakarstvom. To je ali posledica velike Bogu odtujenosti, ki nima nobenega smisla več za življenje z Bogom, ali pa posledica neke vrste nevoščljivosti in jeze, da sami tega niso zmožni. Resnična vrednost človekova ni ne v njegovi telesni moči, ne v službi, ne v človeškem ugledu, ampak v ceni, ki jo ima v božjih očeh. Zlasti stari ljudje, ki so dozoreli

nemogoče
dobro
naših
vse to

po mnogih življenjskih preizkušnjah in spoznali ničevost vsega zemelj-
skega, ne morejo večera svojega življenja nič boljše preživeti, kakor
da noč in dan molijo, kot pravi sv. Pismo o Ani. To je najboljša
priprava na sprejem Odrešenika v nebesih. Kako prepolni sta bili srca
obeh starčkov ob pogledu na Odrešenika. Starček Simeon zapoje v tej
sreči svojo zadnjo pesem in prosi smrti, ker je doživel največjo
srečo. Ana nenehno hvali Boga in oznanja Odrešenikov prihod. Kaj mo-
rejo stari ljudje lepšega storiti, kakor mlajšim iz svojih bogatih
skusenj pripovedovati: Držite se trdno vere, ta človeka ne prevara,
sam, sama sem to spoznala v svojem življenju. Kaj morejo storiti
boljšega, kakor neprestano javno pred vsakim Boga spoznavati in mu
hvalo peti.

Simeon in Ana sta dolga leta Bogu zvesto služila, vanj upala
in morala čakati preden sta bila vidno poplačana. Zato tudi mi ne
smemo misliti, da bo vsaka naša molitev takoj, ko jo komaj odmolimo,
že uslišana. Moramo v potrpežljivi vdanosti vse dni svojega življe-
nja moliti, delati in trpeti, potem bomo plačila vredni. Tudi za nas
bo prišel dan, ko nam bo Marija dala v naročje tisto Dete, ki bo za
nas pomenilo večno, neskončno blaženost.

NALOGA PRAVIH ČASTILCEV SRCA JEZUSOVEGA

Kdor bi mislil, da je s sprejemom
sv. zakramentov in z udeležbo pri sv. maši na
prve petke storil svojo dolžnost, nima še
čisto pravega razumevanja za čiščenje Srca Je-
zusovega. Česa je potem še treba? Prav gotovo
častiti Srce Jezusovo s kako molitvijo (n.pr.:
Presladko Srce Jezusovo, po rokah...) tudi
druge dneve. Dalje obujati in poživljati vsak
dan ljubezen do Jezusovega Srca. Tega ne
bomo storili na noben način boljše kot s pre-
mišljevanjem, koliko dobrega je to Srce sto-
rilo za nas od rojstva do groba. (To lahko
razmišljamo tudi ob molitvi rožnega venca.)
Velik pomoček za ljubezen do Srca Jezusovega
je tudi sv. ura. Spremljanje Gospoda na vrtu
Getzemani, kjer je pričel za nas trpeti.

Vendar vse to še ne zadostuje. Vse
to je šele zunanji okras prave pobožnosti do
Srca Jezusovega. Ta pa obstoji v posnemanju
čednosti božjega Srca v našem vsakdanjem živ-
ljenju. Kdor vsak dan misli na to Srce, bo

tudi vsak dan poskušal posnemati katero teh čednosti: Ali ponižnost,
krotkost, usmiljenje, ljubezen do bližnjega itd.

Glavno pri tej pobožnosti pa je, kar je poudaril Jezus sam:
Posvetiti se Njegovemu Srcu in mu zadoščevati.

Posvetiti se, se ne pravi samo izmoliti posvetilno molitev,
samo krasiti njegovo sliko, ampak samega sebe, vse svoje moči postaviti
v službo Srca Jezusovega. Delati vse v Njegovo čast in veselje, de-
lati za širjenje Njegovega čiščenja, za posnemanje čednosti Njegove-
ga Srca, za odvrčanje od greha, ki ga žali, za vračanje ljubezni in
zvestobe. Dokler se v svojem vsakdanjem življenju ne navadimo tega,
ne moremo reči, da smo pravi častilci Srca Jezusovega, dotlej smo
posvečeni samo z besedo in na papirju, ne pa v resnici, ker naše mo-
či, naša dela in besede niso usmerjene popolnoma v Njegovo službo in
Njegovo čast. Morda se to zdi komu nemogoče. Saj tudi v resnici je

ega zeme 13 =

ija 1948.

nemogoče za človeške moči. Vendar Srce Jezusovo zahteva od nas le dobre volje in pripravljenosti, zahteva, da poskušamo, kolikor je v naših močeh, potem bo pa samo dalo spremstvo in pomoč, da se bo moglo vse to prizadevanje razvijati naprej do najlepšega viška.

In še ena prav važna stvar je, - zadoščevanje. Tako nepomembno, nepotrebno se nam to zdi, vendar je bistveno. Brez tega ni pravega čiščenja Srca Jezusovega. Sam je to hotel imeti kot bistveni znak prave ljubezni do Njega. Pravi čistilec Srca Jezusovega se mora sprijazniti z mislijo na zadoščevanje in šele po njej prodreti v globine prave pobožnosti do Srca Jezusovega. Zadoščamo pa za grehe sveta in za svoje.

Vsak smrtni greh je kaznjivo dejanje, nerazumljivo preziranje Boga, sramotno izdajstvo, Njegove ljubezni. Grešnik je upornik proti Bogu in Njegovim odredbam. Bogu prizadeta krivica in sramotenje pa mora biti popravljeno. To pa stori zadoščevanje, to je poprava Bogu prizadete žalitve in prekršenega reda. Danes sploh ne vemo več, katera božja zapoved je bolj teptana. Samo spomnimo se, kako človeštvo taji Boga, kako Ga sovraži, kako se proti Njemu vojskuje, kako hladno prezira Njegovo najsvetejšo voljo. Uničevanje človeških življenj in človeških osebnih pravic, vse vrste razvratnosti in nečistosti - kakšno strašno, nepregledno morje človeških krivic nasproti Bogu - kdo bo vse to popravil? Prva in največja skrb človeštva bi morala biti kako Bogu za vse to zadostiti, kako, popraviti - kako božje Srce, ki je s temi krivicami tako kruto ranjeno, potolažiti.

Naše zadoščevanje ima vrednost samo v zvezi z zadoščevanjem božjega Srca. Jezus sam je zadostil Bogu za vse grehe človeštva in želi, da mi z Njim združeni zadoščujemo; v tej zvezi ima naše zadoščevanje dragoceno vrednost. Kaj vse je storil On, da bi pravična jeza božja ne zadela ljudi in koliko storimo mi?

O Sultanu Šamilu, ki je kavkaškim narodom vladal v letih 1840 - 1860, se pripoveduje, da je bil zelo odličen vladar. Hotel je te divje rodove vzgojiti v poštene, plemenite ljudi. Posebno se je boril proti varljivosti, podkupljivosti in goljufiji, izdal je strogo postavo, da bo vsak, kogar bi zalotili pri taki pregrehi, javno bičan. Prva, ki so jo zalotili, je bila njegova mati. Silno hud, boj je bojeval sultan sam s seboj. Tri dni se ni pokazal nikamor. Četrty dan se je odločil. Sklical je velikaše in ljudstvo in dal pripeljati materal. Imela je roke zvezane na hrbtu, dva vojaka sta jo stražila. Vojaka, ki bi jo imela bičati, sta pristopila. Ko bi moral pasti prvi udarec, je sultan sam planil pod hiče in na svoj hrbet sprejel vseh predpisanih 50 udarcev. Potem pa je rekel ljudstvu: "Pojdite zdaj domov, postavi je zadoščeno, saj je za greh tekla kri vašega sultana."

Za naše prestopke je storil naš Gospod še neizmerno več. Vendar človeštvo žali Boga še naprej in s tem žali tudi božje Srce Jezusovo, ki je prav za to človeštvo toliko trpelo. Zdaj pa mesto ljubezni in hvaležnosti za svojo neizmerno dobroto žanje le zasramovanje, sovraštvo in nehvaležnost. Za to bolečino in trpljenje priča kuje od svojih zvestih prijateljev zadoščevanja, da mu povečano mero ljubezni vrnejo vsaj malo, kar mu svet jemlje z grehi.

Jezusovo Srce samo za svet še vedno zadoščuje Bogu. Vsak dan se Mu daruje znova. Hoče pa, da mu z njim vred zadoščamo tudi mi in tako zadoščamo tudi teptani ljubezni Njegovega Srca.

Ko bi mi hoteli to storiti, kakšen hladilen balzam bi bilo to za Njegovo Srce in kakšna pomoč tistim, ki ga žalijo, da bi mogli vstati.

Zato, da grešniki najdejo pot nazaj k Bogu in Ga nehajo žaliti, je treba veliko apostolov zadoščevalcev.

Zako zadoščati?

Nič izrednega ni treba storiti v naših razmerah, Bog sam

nam je poslal dovolj prilike za zadoščevanje. Križ begunstva in izgnanstva vsak dan znova udano naložimo in ga nosimo Njemu v čast in zadoščenje. Prav tako pomanjkanje, strah in negotovost.

Drugo, kar vsak lahko stori v ta namen, je pomoč bližnjemu, obzirnost in čuvanje dobrega imena. Podobno je skrbeti za zares natančno vestnost pri našem vsakdanjem delu, pa naj bo to delo še tako malenkostno. V vseh primerih pokažimo, da gre vse v čast in zadoščenje Srcu Jezusovemu.

Na skrivaj pa še dodenimo kako izredno, prostovoljno inbrano žrtev. Morda uro spanja, morda kak dovoljen užitek, čim večje in težje bo tako premagovanje, tem večja bo njegova zadostilna vrednost.

Srcu Jezusovemu ni bila za nas nobena stvar odveč in preveč, nobena stvar prevelika in pretežka, naj tudi nam ne bo za Srce Jezusovo nič nepotrebno, nič prenapeto, nič odveč. Gre le za vračanje ljubezni in zvestobe, gre za nalaganje kapitala za večnost, gre za spreobrnjenje tistih, ki so zašli.

Zato molimo, žrtvujmo se, premagujmo se v čast in zadoščenje Srcu Jezusovemu, da bo grešni svet deležen tako močnih milosti, da se jim več ne bo mogel ustavljati.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Vašljal je in v glavi se mu je vrtelo.

"Bo šlo, bo!" je godel predse, se oprijemal za pohoštvo in počasi lazil po sobi. "Do večera mi že popolnoma odleže. Vajo imamo danes, pa je ne smem zamuditi," je govoril sam s seboj.

"Očka, zakaj si že vstal", ga je očitajoče pogledala Judita, ko se je vrnila iz šole. "Poglej, kako si še slab. Še pljučnico dobiš in umrješ. Kaj bom potem počela sama na svetu. Očka, prosim te, pojdi nazaj v posteljo."

"Nič ne skrbi, Judita zame! Moram se malo potruditi, če hočem zvečer k pevski vaji."

"Kaj pevska vaja, očka! Sedaj si bolan in zdravje je prvo. Ko ozdraviš, pojdeš pa zopet k petju."

"Dolžnost je dolžnost. Kaj bo pa ljubi Bog dejal in gospod župnik, pa pevci? Glej, vsi me bodo čakali, jaz naj pa ležim in lenarim, O, dokler bom mogel, bom pel in orgljal."

"Kaj pa, če pošteno zbolíš in umrješ? Kaj pa potem?"

"Potem bom pa v nebesih nadaljeval to svojo službo."

"Kdo bo pa v naši cerkvi orgljal, ko tebe ne bo?"

"To pa ni moja skrb. To je zadeva gospoda župnika, ne noja. Dokler sem pa živ, je pa moja."

"Bom pa jaz pevce obvestila, da si bolan in da danes ne bo pevske vaje. No, očka, pojdi nazaj v posteljo, lepo prosim. Skuhala ti bom zopet čaja, ti ogrela noge, po večerji ti bom pa kaj lepega brala."

"Vem, vem, da me imaš rada..." je dejal stari Blaž in pogladil hčerko po glavi.

Med tem pogovorom je stari res nekoliko oživel in se je kar dobro počutil. Pripravil je veliko mapo not, nato pa sedel k peči. Tudi večerjal je nekaj malega.

"Tako ne more dalje" si je mislila Judita in odšla po večerji k šolskemu upravitelju Lampiču, da si izposluje kak teden dopusta, da bo mogla ostati pri bolnem očetu.

(Dalje prihodnjič.)